

[Horn.]

deres Betæneligheder ved hele denne Sag — jeg ser her bort fra de rent teoretiske Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Starcke gjorde sig til Talsmand for; de har jo ikke meget med Virkeligheden at gøre, og det er nu hensigtsmæssigt, at man placerer sig paa Virkelighedens Grundlag i denne Sag —, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere en Udtalelse, der paa en Generalforsamling, som for nylig blev afholdt i Tureby-Køge og Omegns Landboforening, blev fremsat af Formanden, Proprietær Frode Carstensen, Vestervang, og som blev refereret i „Østsjællands Folkeblad“. Om det gør noget Indtryk paa de ærede Ordførere, ved jeg ikke, men Formanden skulde dør have sagt følgende:

„Det er uklogt af Landbruget fortsat at holde paa den længere Arbejdstid og den mindre Aflønning. Vi kan selvfølgelig godt gøre det, men Resultatet bliver eet af to: enten gennemføres det mod vor Vilje, eller ogsaa bliver vi ene om at gøre Arbejdet.“

Jeg tror, han har Ret i, at det er uklogt, at man sætter sig imod det, og derfor skulde man gaa til Forhandling med os andre om at faa en Ordning.

Hans Pinstrup: Det forekommer mærkeligt, at det ærede Medlem Hr. Horn, der ellers plejer at være nogenlunde logisk, overhovedet vil bestride, at øgede Arbejdskostninger selvfølgelig og nødvendigvis medfører højere Levnedsmiddelpriser. Det kan ikke være anderledes, og navnlig ikke paa det Grundlag, hvorpaa Landbruget producerer. Derfor vil en Nedsættelse af Arbejdstiden betyde øgede Arbejdsudgifter pr. Produktionsenhed og følgelig højere Levnedsmiddelpriser. Det er Konsekvensen, og i det Øjeblik, man formindsker Arbejdsindsatsen, og det ikke er gørligt at skaffe anden Arbejdskraft, saa gaar Produktionen ned, saa gaar Eksporten ned, og saa gaar Importen ogsaa ned og dermed det Kvantum af Forbrugsvarer, som det er muligt for os at føre hjem til den samlede Befolkning. Det er enkelt, og det er logisk, og det vil ikke kunne bestrides.

Saa siger det ærede Medlem, at der er en Landboforeningsformand, der har sagt, at han forstaar ikke, vi i Landbruget vil blive ved at kræve den lange Arbejdstid og mindre Aflønning. Nej, vi er sandelig inden for Landbruget interesserede i en Arbejdstid, der ikke er længere end paa et hvilket som

helst andet Omraade. Og hvad den mindre Aflønning angaar — mon det da ikke vilde være klogt ogsaa paa dette Omraade at være logisk og se paa Forholdene, som de virkelig er?

Det ærede Medlem Hr. Peder Jakobsen talte, saa vidt jeg forstod, for lovfæstet Uddannelse inden for Landbruget — eller noget i den Retning. De unge Landmænd skulde antagelig saa have en Slags Lærebrev, og det skulde give dem lidt mere Selvfølelse. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at det vil være klogt at tænke sig om, inden man gaar ind for noget saadant, og at der forinden bør foretages en grundig Undersøgelse af Spørgsmaalet. Vi har i Landbruget et vist Antal gode Læresteder og gode Uddannelsessteder, og der bliver hverken færre eller flere, uanset om vi skaber en Læringsordning paa det ene eller det andet Grundlag. Alle disse Lærepladser udnyttes i fuldt Omfang, og desuden er det jo i Landbruget saadan, at Uddannelsen begynder paa et meget tidligt Tidspunkt. Allerede som Barn hjælper man med rundt om i Bedriften: i Stald, i Lade og paa Mark; og saa afsluttes denne Uddannelsestid meget forskelligt for de forskellige. Vi har frivillige Lærepladser, og hvis man gennemgaar disse Pladser Læretid, ja saa faar man et Lærebrev, hvis man ønsker det, og ellers søger man hen paa de Pladser og til den Brugsstørrelse, hvor ens Interesser ligger. En har maaske særlig Interesse i Frøavl, Kornavl o. s. v., en anden i Kvægbrug. Det ligger uhyre forskelligt. Forholdene i det enkelte Hjem og Nødvendigheden af at yde Arbejdskraft i de enkelte Hjem for Hjemmenes Bevarelse er ogsaa meget forskellig. Jeg vil meget fra-raade, at man skaber en Ordning, hvorefter de, der møder med Lærebrev, faar Fortrinsstilling paa forskellige Omraader, som der har været Tale om. Der er ingen Garanti for, at det er de dygtigste og dem, der kan yde den største Indsats.

Endelig siger man, at der ingen Fremskridt er sket i det danske Landbrug under den frie Uddannelsesform, vi har i Øjeblikket, men man maa dog erkende, at den har bragt store Fremskridt, og heldigvis er Forholdet i Øjeblikket det, at Interessen for Dygtiggørelse og Uddannelse er større end nogen Sinde inden for dansk Landboudom, og der ofres ogsaa fra Landbrugsorganisationernes Side mere end nogen Sinde før. Vi er netop paa Vej til at udbygge et udmærket System, bygget paa frivillig Interesse hos de unge inden for Landbruget.

I Anledning af de Udtalelser, som det